

lovaná námitku zahájené rozepře, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře. Důvody: Oba spory vedou se sice mezi týmiž stranami, ale nárok v každém sporu je jiný, nejde o nárok totožný, spočívající na témž právním důvodu, neboť u každého vyžadují se jiné podmínky pro jeho oprávněnost. Totožnost nároku musí se posuzovati také podle právního základu a jen tehdy lze mluvit o totožnosti, když nejen strany a rozsah nároku, nýbrž i právní důvod jsou stejné. (Srovnej Hora: Československé civilní právo procesní, díl II., strana 170—171). Již z toho důvodu nelze mluvit o tom, že rozepře nynější Ck VIII 123/31 je již zahájena pod Ck VI 220/29. Je zajisté možné, že mohou býti dány podmínky, by nárok žalobcův byl přiznán podle § 1409 obč. zák., že však není odůvodněn podle odpůřícího zákona, anebo naopak, což také mluví pro to, že nejde o nároky totožné. Nelze ani přisvědčiti bezvýhradně názoru prvního soudu, že spor Ck VI 220/29 jest pro posouzení otázky účinnosti a platnosti tržové smlouvy ze dne 26. dubna 1929 předurčující a že z té příčiny lze odůvodniti námitku zahájené rozepře. Jak již bylo podotčeno, i kdyby se zjistila ve sporu Ck VI 220/29 neplatnost nebo platnost tržové smlouvy, musí v nynějším sporu býti zkoumány podmínky nároku podle odpůřícího zákona samostatně, ježto otázka platnosti smlouvy v dřívějším sporu řešená právě pro svůj předurčující význam by nebyla vyřešena právoplatně i pro nový spor. Jistě však, ani kdyby názor prvního soudu byl správný, nebylo by lze říci, že jde v obou sporech o totožný nárok, jak bylo již vyloženo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Námitka zahájené rozepře předpokládá kromě totožnosti stran i totožnost sporu, t. j. souhlasnost právního důvodu a právního nároku v obou sporech (sb. n. s. čís. 7243). Že této souhlasnosti tu není, doličil správně rekursní soud. Žalováno-li z důvodu zákonného ručení podle § 1409 obč. zák. a dodatečně odpůřící žalobou podle § 12 odp. ř. zavedeného čís. nař. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. zde v úvahu přicházejícího, jde o žaloby mající zcela různý skutkový a právní základ, a nezáleží proto na tom, že žalobce ve sporu Ck VI 220/29 předpokládá platnost smlouvy, které v tomto sporu odporuje. Nesejde však ani na tom, že v obou případech jest snad stejný hospodářský výsledek, jehož docílení žalobce se snaží. Že předurčující ráz sporu nebrání současněmu jeho provedení se sporem závislým na jeho rozhodnutí, plyne zřejmě z ustanovení § 190 první odstavec c. ř. s.

Čís. 11741.

Námořní lodi nejsou nemovitou věcí ani podle své přirozené povahy ani podle zákonného předpisu a nelze na ně vésti exekuci podle §§ 87 a násl. ex. ř.

Co do příslušnosti k povolení exekuce nedopadá tu ustanovení § 18 čís. 1 ex. ř., nýbrž byl by příslušný k povolení exekuce podle § 4 čís. 6 a § 18 čís. 4 ex. ř. okresní soud, v jehož obvodu by bylo provéstí první exekuční úkon, to jest zápis do lodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 10. června 1932, R I 453/32.)

Vymáhající věřitel navrhl k vydobytí peněžité pohledávky povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na námořních lodích dlužníka, zapsaných v lodním rejstříku u krajského soudu obchodního v Praze. Soud první stolice (okresní soud exekuční v Praze) exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovateli nelze přisvědčiti, pokud uplatňuje, že exekuční soud v Praze nebyl příslušný k povolení exekuce vzhledem k ustanovení § 18 čís. 1 ex. ř., nýbrž že, kdyby bylo lze provéstí na námořních lodích exekuci vnuceným zřízením práva zástavního, byl by příslušným k povolení této exekuce krajský soud obchodní v Praze, u něhož se vede lodní rejstřík. Tento názor přehlíží, že § 18 čís. 1 ex. ř. platí při exekuci na nemovitost v tuzemsku ležící a ve veřejné knize zapsanou, že však námořní loď, třebaže jest v lodním rejstříku zapsána, nelze pokládati za nemovitost, poněvadž bez porušení podstaty může býti přemístěna a není příslušenstvím nemovité věci (§ 293 obč. zák.). Byl by proto k povolení exekuce podle § 4 čís. 6 a § 18 čís. 4 ex. ř. příslušným okresní soud exekuční v Praze, v jehož obvodu by skutečně bylo provéstí první exekuční úkon, to jest navržený zápis do lodního rejstříku. Avšak ve věci jest stížnost opodstatněna. Vymáhající strana domáhá se povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva jeho vkladem na lodi zapsané v lodním rejstříku. Tento způsob vedení exekuce jest upraven v §§ 87 a násl. ex. ř., ale jen ohledně nemovitostí, kdežto exekuce na movité věci hmotné, tedy i na lodě, vykoná se jejich zabavením a prodejem podle §§ 249 a násl. ex. ř. Zákon ze dne 15. dubna 1920 čís. 316 sb. z. a n. o vlajce a rejstříku lodí námořních upravuje v §§ 21 a 22 vznik a změnu jen dobrovolného zástavního práva na lodi zapsané v rejstříku tak, že jsou podmíněny zápisem do rejstříku. Naproti tomu jest v § 23 (3) cit. zák. ustanovení postupu při vnuceném výkonu zástavního práva k zapsané lodi vyhrazeno zákonu zvláštnímu. Takovýto zvláštní zákon doposud vydán nebyl, takže vedení exekuce na námořní lodi vnuceným vkladem práva zástavního zápisem do lodního rejstříku nemá zákonného podkladu. Ani prováděcí nařízení ze dne 4. května 1920 čís. 345 sb. z. a n. nemá ustanovení o vnuceném zřízení zástavního práva k námořním lodím.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce i co do otázky soudní příslušnosti (již bylo z úřadu přezkoumati), i ve věci samé, a odkazuje se na správné stavu věci i zákonu odpovídající důvody napadeného usnesení. K vývodům stěžovatelovým jest připomenouti, že neodpovídá pravdě tvrzení dovolacího rekursu, že byly podle § 21 zák. čís.

316/20 sb. z. a n. lodě námořní na roveň postaveny nemovitým věcem. Zákon upravující exekuci na lodi námořské, slíbený v 23 cit. zák., dosud vydán nebyl a prováděcí nařízení č. 345/20 sb. z. a n. pohybuje se jen v rámci zákona č. 316/20, vztahuje se tudíž jen na dobrovolné smluvní zástavní právo k lodím námořním, v lodní rejstřík zapsaným, nedovolává se v § 6 předpisů exekučního řádu, a nelze ho tudíž použít na případy exekuce na lodi námořní, a to ani obdobou, neboť pouhým nařízením nelze změnit nebo doplňovat zákon, pokud by doplnění toto překročovalo rozsah zákonného předpisu, jako by tomu bylo v tomto případě. Lodi námořní, na něž se vede exekuce, nejsou věci nemovitou ani podle své přirozené povahy, ani podle nějakého zákonného předpisu, nelze proto na ně vést exekuci podle § 87 a násl. exek. řádu a proto rekursní soud právem exekuční návrh zamítl.

Čís. 11742.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, č. 111 sb. z. a n.).

Jednání proti dobrým mravům soutěže musí být jednáním určitým.

Určité jednání, jež jest o sobě bezvadné, může se státi s hlediska dobrých mravů soutěže závadným, bylo-li předsevzato za jistých okolností anebo v určité konstelaci. Nestačí, že si soutěžitel sjednal na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi jakousi soutěžní výhodu, již vzniká jistá porucha ve vzájemných stycích a vztazích soutěžitelů.

Každý soutěžitel má mít právo na své postavení v soutěžním (konkurenčním) boji podle použitého kapitálu a podle pracovní síly.

Lepší soutěžní postavení soutěžitelovo v soutěžním boji nečiní ještě jeho soutěž o sobě nekalou, leč že by své větší soutěžní kapacity zneužíval.

Není účelem zákona chrániti soutěžitele v ten způsob, že by některého soutěžitele pro jeho lepší kapacitu jim nepohodlného mohli ze soutěžního boje prostě vyloučiti.

(Rozh. ze dne 10. června 1932, Rv I 898/31.)

Žalovaná elektrárenská společnost měla s městskou obcí ch-skou smlouvu, podle níž má vyhrazeno monopolní postavení při dodávání elektrického proudu v okruhu města Ch. Žalovaná měla i dále na základě výnosu okresní politické správy v Ch. z května 1921 koncesi k živnostenskému zřizování zařízení pro výrobu a vedení elektrického proudu za účelem osvětlování, přenášení síly a ostatního použití živnostenského a domácího, jakož i k živnostenskému provozu elektrárny v Ch. Žalovaná firma vydala podmínky připojení, v nichž uvedla předpoklady, za nichž se lze připojit na síť elektrárny v Ch. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalující elektrárenská společnost na žalované elektrárenské společnosti, by žalovaná byla uznána povinnou zanechat instalace soukromých zařízení, to jest zanechat instalace takových zařízení, která nenáleží k veřejné rozvodní síti podniku, v jejím okruhu dodávky proudu, po případě odstraniti stav, který tu je, totiž účastenství žalovaných v konkurenčním boji se žalobkyní v tomto okruhu. Pro